

dar încet, fiind-că se formează oare-care cantitate de acidul silicic care acumulează siliciul și îl împiedică a se oxida.

Siliciul încluzit în hidratul de potas se oxidează repede; apa hidratului se descompune; oxigenul lui se combină cu siliciul spre a forma silice care se zăbovește cu potasa, și hidrogenul se degază.

AERUL ATMOSFERIC.

În secolul XVIII se considera aerul atmosferic ca un element. Compoziția aerului este cunoscută numai de la Lavoisier și Scheele în Rusia.

Brun și Jean Rey constată, că un veac și jumătate înainte lui Lavoisier, că stannumul încluzit în contact cu aerul își adăoga greutatea.

Bayen, în anul din contemporanii lui Lavoisier, lăsa mercurul în locul stannumului și ajungea la același rezultat ca Brun și Jean Rey.

Adăugarea greutății observate în vremea calcinării metalului nu arăta decât aerul se absoarbe de tot saș în parte.

Lavoisier este cel care a cunoscut mai întâi că aerul atmosferic se compune de două gaze, oxigenul și azotul, dintre care numai oxigenul, se absoarbe de metale.

Acum vom descrie experiența cea memorabilă ce conștă pe Lavoisier la descompunerea compoziției aerului atmosferic.

Lavoisier introduce mercurul într-un matras cu gura închisă, rezervat de patru ori împrejzăriți, care venea săvârșit un clopot gradat, pe o câmbă de mercur (Tab. 2, fig. 5). Dispoziția acestui aparat lăsa să se determine cu precizie:

- 1° Volumul aerului asupra cărșia opera;
- 2° Volumul gazului absorbit în vremea operației;
- 3° Volumul rășășișiei gazease lășate de mercurul.

Lavoisier a șept mercurul mereș în vreme de cinci zile, și că toate că a recunoscut că dăpt aceste cinci zile volumul aerului din clopot nu se mai împășșina, dar tot a mai șrmat experiența kite-va zile, dăpt care a lă-